

Орѣхъ и круша.

Въ трѣвата на една градина лежала хубава круша, а до нея — малъкъ орѣхъ, който още не е билъ съблекълъ зелената си кора.

— Гледай да се изметешъ отъ тука, тукъ не е за тебе! Пази се да ме не закачишъ съ зелената си кора, че послѣ не отговарямъ!...

На това скромниятъ орѣхъ отвърналъ:

— Истина, ти си по-хубава отъ мене, но за това азъ не съмъ виновенъ, нито пъкъ ти завиждамъ. Моля те, позволи ми да остана още за малко, — много съмъ уморенъ. Паднахъ отъ дървото, на което зрѣхъ и се убихъ...

— Остани, — отвърнала крушата — сега, като сме единъ до другъ, азъ ще изглеждамъ още по-хубава! — Хората ще ме взематъ и скѣжатъ като рѣдкостъ. — Само отъ врѣме на врѣме ще ме показватъ на нѣкои гости...

Веднага слѣдъ това завалѣлъ силенъ дѣждъ, който държалъ цѣлъ день. И орѣхътъ и крушата се разкиснали. Крушата станала жълта като восъкъ и взела да гние, а кората на орѣха омекнала и паднала — лъснала се коравата му черупка, съ която изглеждалъ много хубавъ.

Като спрѣлъ дѣждътъ и грѣйнало слънцето на ясното небе, гордата круша лежала като убита на трѣвата. На охлюви и глисти послужила за храна...

Тя не била скѣжтана и показвана на гости, както казва. Често тя хвърляла погледи къмъ малкия орѣхъ и като да искала да му каже: — Сега ти си по-щастливъ отъ мене...

Въ това врѣме въ градината дотърчало едно малко момиченце, което извикало:

— Мамо, вижъ този малъкъ орѣхъ, сѣкашъ, че е отъ злато. Той е пръвъ отъ тази година що виждамъ. Ще го скрия за братчето си, та кога дойде отъ училище, да му го дамъ! Близо до орѣха, мамичко, лежи една гнила круша. И нея ще взема да я дамъ на свинетѣ... *Прѣводъ отъ руски.*

